

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-338/10

Grünwald Logistik Service GmbH (GLS)
prieš
Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Finanzgericht Hamburg prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Dempingas — Antidempingo muitas importuojamiems tam tikriems Kinijos kilmės paruoštiems arba konservuotiems citrusiniams vaisiams — Reglamentas (EB) Nr. 1355/2008 — Galiojimas — Reglamentas (EB) Nr. 384/96 — 2 straipsnio 7 dalies a punktas — Normaliosios vertės nustatymas — Ne rinkos ekonomikos šalis — Komisijos pareiga rūpestingai nustatyti normaliąją vertę remiantis panašaus produkto kaina ar jo verte trečiojoje rinkos ekonomikos šalyje“

Sprendimo santrauka

1. *Bendra prekybos politika — Apsauga nuo dempingo taikymo — Dempingo skirtumas — Normaliosios vertės nustatymas — Importas iš ne rinkos ekonomikos šalies — Panašios šalies pasirinkimas*

(Tarybos reglamento Nr. 384/96, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2117/2005, 2 straipsnio 7 dalies a punktas)

2. *Bendra prekybos politika — Apsauga nuo dempingo taikymo — Dempingo skirtumas — Normaliosios vertės nustatymas — Importas iš ne rinkos ekonomikos šalies — Palyginimas su kaina trečiojoje rinkos ekonomikos šalyje*

(Tarybos reglamento Nr. 384/96, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2117/2005, 2 straipsnio 7 dalies a punktas)

3. *Bendra prekybos politika — Apsauga nuo dempingo taikymo — Dempingo skirtumas — Normaliosios vertės nustatymas — Importas iš ne rinkos ekonomikos šalies — Panašios šalies pasirinkimas*

(Tarybos reglamento Nr. 384/96, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2117/2005, 2 straipsnio 7 dalies a punktas, ir Tarybos reglamentas Nr. 1355/2008)

1. Pagal Pagrindinio antidempingo reglamento Nr. 384/96, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2117/2005, 2 straipsnio 7 dalies a punktą iš ne rinkos ekonomikos valstybių importuojamų prekių normalioji vertė, nukrypstant nuo šio straipsnio 1–6 dalyse nustatytų taisyklių, apskaičiuojama iš principo pagal trečiosios rinkos ekonomikos valstybės kainą arba apskaičiuotą vertę. Pagal šios nuostatos antrą pastraipą atitinkama trečioji rinkos ekonomikos valstybė parenkama būdu, kuris nėra nepagrįstas, ir atsižvelgiant į visą atrankos metu turimą patikimą informaciją. Sąjungos institucijos, atsižvelgdamos į egzistuojančias alternatyvas, turi stengtis parinkti tokią trečiąją valstybę, kurioje panašaus produkto kainą formuoja į eksporto valstybėje egzistuojančias kiek įmanoma panašesnes sąlygos, su sąlyga, kad ši trečioji valstybė yra rinkos ekonomikos valstybė.

Sąjungos institucijų diskrecijos įgyvendinimui taikoma teisminė kontrolė. Dėl panašios valstybės parinkties visų pirma reikia patikrinti, ar vertindamos pasirinktos valstybės panašumą šios institucijos nepraleido esminių aplinkybių ir ar byloje surinkta informacija nagrinėta pakankamai rūpestingai, kad būtų galima manyti, jog normalioji vertė nustatyta tinkamai ir būdu, kuris nėra nepagrįstas.

(žr. 20–22 punktus)

2. Iš Pagrindinio antidempingo reglamento Nr. 384/96, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2117/2005, 2 straipsnio 7 dalies a punkto formuluotės ir struktūros matyti, kad pagrindinis importo iš ne rinkos ekonomikos valstybių normaliosios vertės nustatymo metodas yra vadovavimasis trečiosios rinkos ekonomikos valstybės kaina arba apskaičiuotąja verte ar kaina, trečiojoje rinkos ekonomikos valstybėje nusistovėjusia už į kitas valstybes, įskaitant Sąjungą, eksportuojamus produktus. Jei tai neįmanoma, subsidiariai nurodytas šios vertės apskaičiavimo metodas, pagal kurį ši vertė nustatoma remiantis kuriuo nors kitu pagrįstu pagrindu, įskaitant už panašų gaminių Sąjungoje faktiškai sumokėtą arba mokėtiną kainą, kuri prireikus tinkamai pakoreguojama, kad būtų įskaičiuotas pagrįstas pelnas.

Šios Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkto formuluotės patvirtina, kad prioriteto suteikimo šia nuostata numatytam pagrindiniam metodui tikslas yra pasiekti, kad eksporto šalyje nusistovėjusi normalioji vertė būtų pagrįstai nustatyta parinkus trečiąją valstybę, kurioje panašaus produkto kainą formuoja į eksporto valstybėje egzistuojančias kiek įmanoma panašesnės sąlygos, su sąlyga, kad ši trečioji valstybė yra rinkos ekonomikos valstybė.

Darytina išvada, kad Sąjungos institucijų diskrecija vertinti parenkant panašią valstybę nesuteikia joms teisės nukrypti nuo reikalavimo parinkti trečiąją rinkos ekonomikos valstybę tuo atveju, kai toks parinkimas įmanomas. Remdamosi kitu pagrįstu pagrindu institucijos gali nukrypti nuo pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkte įtvirtintos bendrosios taisyklės, skirtos produktų iš ne rinkos ekonomikos valstybės normaliajai vertei nustatyti, tik tuo atveju, jei neįmanoma taikyti šios bendrosios taisyklės.

(žr. 24–26 punktus)

3. Pagrindinio antidempingo reglamento Nr. 384/96, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 2117/2005, 2 straipsnio 7 dalies a punkte, kuriuo prioritetas teikiamas jame numatytam pagrindiniam normaliosios vertės nustatymo metodui, t. y. pagal trečiojoje rinkos ekonomikos valstybėje kainą arba apskaičiuotąją vertę, iš Sąjungos institucijų reikalaujama pakankamai rūpestingai išnagrinėti turimą informaciją, kuri, be kita ko, apima ir Eurostato statistiką, nustatant, ar gali būti pasirinkta panaši valstybė, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą. Šios nuostatos tikslui – pabandyti rasti panašią valstybę, kurioje panašaus produkto kainą formuoja į eksporto valstybėje egzistuojančias kiek įmanoma panašesnės sąlygos, – būtų pakenkta, jei sąvoka „pateikta patikima informacija“ būtų suprantama tik kaip informacija, skundo pareiškėjo pateikta skunde arba suinteresuotųjų šalių nurodyta vėliau per tyrimą.

Taigi, Komisija privalo savo iniciatyva ištirti visą prieinamą informaciją, nes per antidempingo tyrimą ji neatlieka arbitro vaidmens, kurio kompetencija apsiribotų sprendimo priėmimu tik pagal šalių pateiktus duomenis ir informaciją. Reglamento Nr. 384/96 6 straipsnio 3 ir 4 dalimis Komisija įgaliojama prašyti, kad valstybės narės pateiktų informaciją ir atliktų reikalingus tikrinimus.

Taigi, jei iš Eurostato duomenų, kurie buvo prieinami atliekant tyrimą, matyti, kad į atitinkamą produktą panašių produktų gamybos trečiosiose rinkos ekonomikos valstybėse kiekiai nėra nedideli, Komisija turi savo iniciatyva išnagrinėti, ar viena iš šių valstybių gali būti laikoma panašia valstybe, kaip ji suprantama pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą. Komisija negali apsiriboti tik vieno klausimyno nusiuntimu dviem tos pačios trečiosios valstybės įmonėms, o šioms neatsakius manyti, kad neįmanoma nustatyti normaliosios vertės remiantis trečiojoje rinkos ekonomikos valstybėje nusistovėjusiomis kainomis.

(žr. 30–32 ir 34 punktus)